

Arrest

**nr. 77 201 van 14 maart 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeksters partner, de heer L. Z., die eveneens de Slowaakse nationaliteit heeft, deed op 9 juli 2009 een verklaring van inschrijving als zelfstandige en werd in het bezit gesteld van een E-kaart. Zijn echtgenote, verzoekster, deed samen met haar negen minderjarige kinderen een verklaring van inschrijving op 29 april 2010, respectievelijk als echtgenote en bloedverwant(en) in de neerdalende lijn. Zij werden op 18 mei 2010 in het bezit gesteld van een E-kaart. Op 5 augustus 2011 werd het verblijfsrecht van verzoeksters partner beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Tegen deze beslissing werd er een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnummer 79.025). Ten gevolge van de beëindiging van het verblijfsrecht van haar partner, wordt er op 5 augustus 2011 eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster en van de negen minderjarige kinderen, overeenkomstig artikel 42ter, §1, 1° van de vreemdelingenwet. Omdat uit de

gegevensbank van de RSZ blijkt dat verzoekster zelf geen economische activiteit uitoefent en dat zij bovendien een volledige leefloon geniet van het OCMW, behoudt zij als burger van de Unie evenmin het recht op verblijf in eigen hoofde. Dit is de thans bestreden beslissing.

“Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie (nl. [L.Z.] - RR 76102427985) waarbij [R.J.] zich als partner vervoegde (aanvraag op 29/4/10, Eekaart op 18/5/10), wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van X overeenkomstig artikel 42ter. §1, 1 van de wet van 1512.1980.

[R.J.] ken het recht op verblijf niet behouden in eigen hoofde daar nergens uit het dossier blijkt dat zij een economische activiteit uitoefent Een controle van de gegevensbank van de RSZ bevestigt dit. Bovendien blijkt uit het dossier dat zij een volledig leefloon geniet als persoon die een gezin ten laste heeft. Ook dit wijst erop dat de vrouw geen enkele economische activiteit in België uitoefent.

De negen minderjarige kinderen, [...], verkregen eveneens het recht op verblijf in functie van hun vader [L.Z.]. Gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de ouders, dient ook het verblijf van de kinderen zelf te worden beëindigd. ii belang van de kinderen dienen zij hun ouders te vervoegen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending artikel 40 par. 4 1° Vw juncto artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto artikel 2 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon: onredelijke beslissing. Tevens schending artikel 7bis Grondwet juncto het zorgvuldigheidsbeslissing: beslissing tegen duurzame ontwikkeling. De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: (...).De motivatie loopt mank indien verwerende partij stelt dat verzoeker geen enkele economische activiteit in BELGIË uitoefent. Verzoeker heeft in zijn punt 1 al gesteld dat zij de activiteit huishoudkunde uitoefent. Onder een huishouden wordt verstaan een woongemeenschap, economische eenheid, huisgezin of huisadres. Met het huishouden doen, bedoelt men de activiteiten die worden ondernomen om een leefsituatie van één of meer personen in stand te houden. De leefsituatie zelf wordt dan ook vaak aangeduid als een huishouding. Het ritme van het huishouden wordt gedicteerd door de dagelijkse beslommingen, de al dan niet gezamenlijk genuttigde maaltijden der gezinsgenoten, de jaarlijks terugkerende feesten en feestjes, de W.C. en de badkamer worden vies en weer schoongemaakt. In de huishoudens worden kinderen geboren, mensen zijn ziek en worden beter en mensen sterven er. Een huishouden fungeert dan achtereenvolgens als geboortehuis, ziekenhuis en sterfhuis. Deze gebeurtenissen kunnen ook plaatsvinden in een ziekenhuis of hospitaal. Jongvolwassenen verlaten het huis om elders een huishouden te stichten of worden deelgenoot van een ander huishouden. Enkele activiteiten binnen het huishouden zijn: wassen van kleding, strijken van kleding, afstoffen van meubels, dweilen van vloeren, stofzuigen, de boodschappen doen, eten koken, afwassen van de vaat, ramen lappen. Welnu de activiteiten van wassen, strijken, afstoffen, dweilen, stofzuigen, boodschappen doen, eten maken, afwassen, ... zij allemaal activiteiten die ingepast kunnen worden in het economisch leven. In 2004 heeft federale overheid in BELGIË het systeem van de dienstencheques ingevoerd. Met die dienstencheque kan men dan mensen aan werk zetten voor een aantal welomschreven taken: schoonmaken, strijken, boodschappen doen, klein verstelwerk, etc. De overheid subsidieert een gedeelte van de dienstencheque. De gebruiker kan deze dienstencheques dan gebruiken als aftrekpost bij de inkomstenbelasting. Dus stel dat verzoeker, om haar huishoudarbeid - zijnde een gezin van 9 kinderen en een partner - te doen gebruik zou maken van de dienstencheques dan zou dit pas een belasting betekenen voor de inkomsten van de overheid. Op heden doet verzoeker haar huishoudarbeid zelf. Het kan niet onder stoelen van banken gestoken worden dat het 'runnen' van een huishouding van 10 personen een voltijdse tijdsbesteding is. Ook omgekeerd: stel dat verzoeker als huishoudarbeidster aan de slag zou gaan bij een bedrijf dat de dienstencheques aanbiedt en dus dezelfde taken zou uitvoeren zou verzoeker wel voldoen aan artikel 40 par. 4 1° Vw. Niettemin indien zij zou werken voor de bedrijven die de dienstencheques aanbiedt, zou dit aan de maatschappij - ondanks het feit dat ze tewerkgesteld zou zijn in het kader van de dienstencheques - meer kosten dan op heden nu ze een leefloon categorie 3 geniet. Derhalve is de motivatie zoals neergeschreven in de bestreden beslissing absurd. Verzoeker dient conform artikel 40 par. 4 1° Vw arbeid verrichten. Verzoeker heeft hierboven aangetoond dat zij wel degelijk een bezige dagtaak heeft. Zij dient een huishouden te runnen van 9 kinderen en 1 partner. Zij koken voor 11 personen, wassen voor 11 personen, schoonmaken voor 11 personen, kinderen naar de school brengen, boterhammen smeren voor de kleine kinderen, ... Derhalve verricht zij arbeid. Voor deze drukke arbeid ontvangt zij een loon. De beslissing stelt zelf dat

verzoeker een leefloon' ontvangt. Het begrip loon betekent juridisch - zie de loonbeschermingswet artikel 2 dd. 12 april 1965: deze wet is van openbare orde - de tegenprestatie van arbeid. Derhalve valt zij onder artikel 40 par. 4 1° V. Ook omgekeerd voldoet zij aan de voorwaarden van artikel 40 par. 4 Vw. Indien zij aangenomen wordt bij een bedrijf die dienstencheques aanbiedt zou haar loon dat zij door dit bedrijf ontvangt gesubsidieerd worden door de overheid. Bovendien kan de gebruiker deze dienstencheques nogmaals aftrekken als uitgave post bij de inkomstenbelasting. Derhalve zou de overheid meer verliezen mocht verzoeker tewerkgesteld worden. Enerzijds zal de overheid het loon subsidiëren en anderzijds ontvangt de overheid minder belastingen door dat de gebruikers dit als aftrekpost kan inlassen. Het feit dat verzoeker niet tewerkgesteld is bij een bedrijf die dienstencheques aanbiedt is een meerwaarde voor de maatschappij. Het leefloon dat door de overheid wordt uitgekeerd zal lager uitvallen dan verzoeker tewerkgesteld zou zijn in het kader van de dienstencheques. De motivatie van de beslissing is duidelijk gestoeld op verkeerde feitelijke gegevens. Deze feitelijke gegevens dienen conform artikel 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling natuurlijk gestoeld te worden op correcte gegevens. Het is duidelijk dat de administratie niet uitgegaan is van correcte gegevens. Mocht de administratie uitgegaan zijn van correcte gegevens zou zij tot de zelfde gedachten gang gekomen zijn zoals hierboven neergeschreven. Zodoende is de administratie tot een onredelijke beslissing gekomen om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen ondanks het feit dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarde van artikel 40 par. 4 1° Vw, dat zij geen onredelijke belasting vorm voor het sociaal bijstandstelsel conform artikel 41 ter Vw. Conform de wet van 29 juli 1991 is een beslissing die niet of foutief gemotiveerd wordt een substantiële vormvereiste. Indien deze substantiële vormvereiste ontbreekt - zoals in casu het geval is - dient deze rechtshandeling te worden vernietigd. De RvV is hiervoor bevoegd gezien artikel 39/2 par. 2. Derhalve heeft verzoeker recht op verblijf in haar eigen hoofde. Verzoeker is tevens van oordeel dat de beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde het zorgvuldigheid beginsel in casu geschonden zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid op een zorgvuldige wijze alle noodzakelijke elementen dient te onderzoeken en te verzamelen zodat ze op basis van alle nuttige elementen een beslissing kan nemen. Het is duidelijk dat de administratie zich niet de moeite doet om een kleine denkoefening te doen. De administratie maakt er zich heel gemakkelijk van af door enkel en alleen de gegevensbank van de RSZ te raadplegen om daaruit te besluiten dat verzoeker een economische activiteit uitoefent. Zoals hierboven gesteld is huishoudarbeid wel degelijk een economische activiteit. Het is duidelijk dat verzoeker meer dan 38 uur per week bezig is met huishoudarbeid. Deze huishoudarbeid is een economische activiteit gezien deze wordt aangeboden in het kader van de dienstencheques. Het is tevens duidelijk dat verzoeker dan ook voldoet aan artikel 40 par. 4 1° ... zolang zij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Welnu gezien verzoeker de huishoudarbeid verricht voor haar 9 kinderen en partner staat het vast dat zij de huishoudarbeid beheerst (zie lijst hierboven). Gezien haar specialisatie in de huishoudarbeid kan zij onmiddellijk tewerk gesteld worden in het kader van dienstencheques. Doch mocht dit het geval zijn, zal dit zoals hierboven gezegd de overheid een smak geld kosten. Indien verzoeker tewerkgesteld wordt in het kader van de dienstencheques voor 38 uur per week dan ontvangt verzoeker een minimumloon. Door het feit dat zij uit gaat werken dienen haar 9 kinderen naar de kindercrèche te worden gebracht. Deze zal voor verzoeker bijna gratis zijn gezien haar laag inkomen. Verzoeker zal aldus gebruik dienen te maken van de openbare dienstverlening die op hun beurt opnieuw centen zal kosten aan de overheid. Een zorgvuldige administratie zou de berekening maken van de kostprijs die het aan de maatschappij zal kosten indien verzoeker uit werken gaat. Hierbij dient rekening te worden gehouden met alle facetten die dit met zich meebrengt zoals: Vervoer naar het werk met de gesubsidieerde openbare vervoersmaatschappij, Externe kost van vervuiling door verplaatsing (CO uitstoot, vervuiling van historische gebouwen die dienen te worden schoongemaakt, luchtvervuiling, lawaai van optrekkende bussen, verkeersveiligheid door meer verkeer, ... De subsidiëring van het loon in het kader van dienstencheques, Fiscale mininkomsten door de overheid. Gebruik van openbare dienstverlening zoals crèches die eveneens gesubsidieerd worden Verzoeker zal gebruik dienen te maken van de dienstencheques om de huishoud arbeid te laten verrichten. Deze persoon wordt opnieuw gesubsidieerd. Het loon dat verzoeker op heden ontvangt (OCMW uitkering categorie 3) door zelf haar huishoudarbeid te doen zal een lagere maatschappelijke kost zijn dan indien ze uit-werker gaat. De ambtenaar die de beslissing heeft gemaakt, heeft blijkbaar weinig respect voor de arbeid die huishoudarbeid inhoud (uit de beslissing blijkt dat hij een man is), heeft geen denkoefening gedaan zoals hierboven. Een zorgvuldige overheid zou dit minstens dienen te doen alvorens een beslissing te nemen. Bij nemen van een beslissing dienen alle actoren in rekening te worden genomen. Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat dit niet gebeurt is. Bovendien wenst verzoeker eveneens te verwijzen naar artikel 7 bis Grondwet. Dit artikel stelt: Bij de uitoefening van hun respectieve bevoegdheden streven de federale Staat, de gemeenschappen en de gewesten de doestellingen na van een duurzame ontwikkeling in haar sociale, economische en milieugebonden aspecten, rekening houdend met de solidariteit tussen de generatie. Derhalve is de administratie door artikel 7 bis Grondwet wel degelijk

verplicht om bovenstaande denkoefening te doen. Zij dient rekening te houden met de solidariteit tussen de generatie en duurzame ontwikkeling. In huidige casu is het duurzamer voor de maatschappij dat verzoeker als moeder van een kroostrijk gezin, zelf haar huishoud arbeid verricht. Derhalve heeft de administratie niet alle gegevens op een zorgvuldige wijze vergaard. Zodoende is zij tot een onredelijke beslissing gekomen. De beslissing dient derhalve te worden vernietigd."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2° te vervullen."

Art. 42ter, § 1. bepaalt:

"Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben."

Uit de stukken van verzoeksters administratieve dossier blijkt niet dat zij, in haar hoedanigheid van burger van de Unie, in het Rijk werknemer of zelfstandige is, of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, noch dat zij bewijst dat zij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Uit de stukken van het dossier blijkt ook niet dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet.

Wel blijkt dat verzoekster niet werkt en dit klaarblijkelijk ook niet van plan is te doen, omdat zij van mening is dat zij voor haar negen minderjarige kinderen en partner (die evenmin werkt) zorgt, zij hiervoor een leefloon ontvangt van het OCMW en dat mocht zij wel werken, dit een "meerkost" zou betekenen voor de maatschappij.

Dat verzoekster als huisvrouw en moeder van negen kinderen hard werkt is best aanneembaar, doch doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster kan niet gevolgd worden in de stelling dat zij hierdoor zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet.

Dat zij als werkende vrouw meer geld zou kosten aan de maatschappij wordt evenmin aannemelijk gemaakt en is geenszins relevant. Verzoekster kan ook niet op ernstige wijze voorhouden dat de verwerende partij rekening moet houden met haar persoonlijke keuze om een groot gezin te hebben en haar voorkeur om liever niet buitenshuis te gaan werken en in de plaats een OCMW-uitkering te genieten.

De bestreden beslissing werd op zorgvuldige wijze genomen, rekening houdende met alle elementen van het dossier en verzoekster maakt geenszins aannemelijk als zou deze beslissing op onredelijke of onzorgvuldige wijze zijn genomen. Verzoekster toont ook geen schending aan van de wet van 15 april 1965 betreffende de bescherming van het loon noch van artikel 7bis van de grondwet.

Het enige middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC